

Cor Farla
3-2-6RI

14-10-'45

Het is zondag en het grote moment is aangebroken. We vertrekken de wijde wereld in. Ver van ons land, naar Ned. Oost Indië. Onder groot enthousiasme der Sittartse bevolking vertrekken we om zes uur met de trein naar Calais. Het is al donker als we de Nederlands -Belgische grens overschrijden. De trein heeft een goed vaartje. De stemming onder de jongens is goed. Tegen een uur of tien begin het rumoer wat te stommen en een paar uur later zitten ze tegen elkaar onder een dikke deken. Nederland heeft zich van de beste kant laten zien. De wagons zijn oude wagens. Derde klas coupés met houten banken. De meeste ruiten zijn verdwenen. Hier en daar zijn ze dicht getimmerd met triplex.

Foto: Sepatoe Roesak.

Zo rijden de Nederlandse oorlogsvrijwilligers door een koude nacht van half oktober. Midden in de nacht stoppen we in Brussel en daar worden we getrakteerd op heerlijke warme thee. We houden hier een half uur rust.

Ondertussen komt er nog een trein binnen met het regiment Jagers, die van Utrecht kwamen. Na een uurtje liggen we allen te slapen. De trein rolt verder de donkere nacht in.

15-10-'45

We worden al heel vroeg van de kou wakker. We kijken nieuwsgierig het raampje uit. Waar zouden we zijn? We kunnen het niet uitvissen. Rond half zeven komen we een grote stad binnen. Ondertussen is het al wat licht geworden. Rond de stad zien we grote bunkers. Sommige in puin. De huizen in de buurt er van zijn zwaar beschadigd. Waarschijnlijk is dit het droevige beeld van de luchtaanvallen.

Spoedig zien we de haven. De trein rijdt ons nog een eindje verder. Hij stopt voor een doorgangskamp. We kunnen uitstappen. Vlug gaan we in ons peloton staan. Het appél verloopt vlot. Niemand is achtergebleven.

De microfoon staat te schreeuwen naar de officiers, dat zij zich moeten verzamelen. Tien minuten later kunnen we "afhangen" en onze spullen op de kribben leggen. Eerst konden we ons gaan wassen en scheren. Daarna gingen we eten. We weten niet hoelang we in dit kamp moeten blijven.

Drie uur later komt het bericht "omhangen" en we marcheren naar de haven. Om tien uur vijftien verlaten we de haven met het Engelse schip "Biaritz". De zee is vrij kalm. De Engelse kust kun je al heel ver door de witte krijtrotsen zien. Om 11.45 uur Europese tijd stappen we in Dover aan land. Het eerst wat we doen is de klok een uur vooruit te zetten.

15-10-1945 Ontscheping 2-6 RI te Dover met op achtergrond S.S. Biartiz.

Foto: Ad van Hooijdonk

De trein is gelukkig heel dichtbij. Voor we de coupé binnen stappen krijgen we ieder nog twee boterhammen met worst. De trein is veel beter als die in Europa. We zakken tot onze oren in de kussens. De tocht gaat door velden, dorpen, en lange donkere tunnels. Om half zeven stopte de trein en konden we uitstappen. We stelden ons op en al zingend marcheerden we het dorp Wokingham uit. Na drie kwartier komen we doodmoe in een kamp aan Ze wijzen ons onze kwartieren toe. Na het eten kruipen we in onze kribben en weldra slapen we als een roos.

Nissenhutten in Wokingham. Foto Koos de Ruijter

8 oct.'45

De ligging in het kamp is zeer goed. Het eten oké. We verwisselen onze oude spullen met nieuwe. Wat we tekort hebben wordt aangevuld. Ook de tropenuitrusting komt voor de proppen. Overdag doen we nog steeds exercitie en marcheren. 's Avonds zijn we vrij. We kunnen dan naar Wokingham en Reading. Engeland valt wel tegen. Hier ziet men pas hoe goed het in Nederland is. De café zijn nog kleiner als bij ons de grootste kroegen. De kinderwagens en auto's zeer ouderwets. Misschien dat dit in de grote steden anders is.

24 oct.'45

We staan klaar voor vertrek. Er is bericht binnen gekomen dat we spoedig zullen vertrekken. Onze bestemming is onbekend.

27 oct.'45

De dag van vertrek is aangebroken. Het is vijf uur. Een lange stoet jongens gepakt en gezakt gaan vol goede moed op stap.

We moeten een uur marcheren, voordat we in Crouthorne zijn waar we op de trein gaan. Het reizen was weer piekfijn in orde. Fijne wagons met zachte kussens. Om half tien kwamen we in Southampton. Hier gingen we aan boord van de "Nieuw Amsterdam". Neerlands grootste schip. Het schip ligt al onder stoom. Om tien uur moeten we naar bed. Moe van het reizen slapen ze alle spoedig.

Southampton. Inscheping op de Nieuw Amsterdam.

Foto: Jan Wijers.

28 oct.'45

Drie verschillende stoten deden ons wakker schrikken. Even een vreemd gevoel. De machines stampte en we weten weer dat we op de boot waren. Snel kleden we ons aan en gingen het dek op. Het regende. De boot voer langzaam de haven uit. Waarnaar toe, we weten het niet.

's Middags begint het schip te schommelen. Sommigen krijgen een raar gevoel in d'r maag en eer het avond is hangen er honderden over de reling en spoegen hun maag leeg. Met dit al kwam nog dat ons peloton de eerste en beste avond op zee al op wacht moest. Dit liep geheel in duigen. Enkelen kwamen helemaal niet uit hun kooi. Anderen stonden nog geen drie minuten op post of ze renden al naar de reling. Onze luit hebben we de gehele nacht niet gezien. Alleen kapitein Koppenol was aanwezig ondanks dat ook hij de zeeziekte te pakken had.

30 oct.'45

De zee is rustig. Waarschijnlijk zullen we de straat van Gibraltar van avond passeren. De jongens staan vrolijk op het dek. De zeeziekte is over en het mijnengevaar is voorbij. Twee keer kunnen we 's middags de punt van Portugal zien. Om vijf uur bereiken we Gibraltar. We passeren een paar oorlogsbodems en we strijken de vlag.

3 nov.'45

Port Saïd in zicht. Dit was de roep, toen we 's middags uit de eetzaal kwamen. Alles kwam de hutten uit en verdrong zich langs de reling.

Ook hier zien we de verschrikkingen van de oorlog. Voor de haven liggen enige gezonken schepen. De mast en een boeg zijn nog te zien. Waarschijnlijk is dit nog de uitwerking van de Duitse luchtaanval in 1941. We varen nu langs een hele lange pier. Oor het eerst in ons leven zien we echte palmbomen in de wilde natuur. De bevolking wuiven ons hartelijk toe. Het is fijn dat zij ons ook als hun vrienden beschouwen. Een eind naast de pier liet ons schip het anker vallen en werd de boot vastgelegd. Binnen drie minuten waren omringd door kleine bootjes of liever gezegd, drijvende winkeltjes.

Port Said. Foto: div. 2-6RI-ers

Je kon van alles kopen, maar het was vreselijk duur. Het was een geschreeuw van jawel. Ook zagen we nog enige zwemmers die heel handig munten wisten op te duiken. Om drie uur kwam het bevel dat we onze Europese kleren moesten verwisselen met de tropenpakken. Nu voelde we ons echt in de tropen. De lucht was helder blauw en de zon scheen erg warm. 's Avonds zagen we de mooie verlichting van de stad, maar jammer mochten we niet van het schip af.

4 nov'45

's Morgens om zes uur vertrekken we weer uit de haven van Port Saïd en gaan we het Suezkanaal in. We varen met een maximum snelheid van 10 miles. Het kanaal is heel smal. Ons schip kan er maar net door. In verband met de dieptegang van het schip hebben we in Port Saïd niet getankt. Langs het kanaal loopt een weg, spoorbaan en een lange pijpleiding.

We passeren nog een kamp met militairen. De begroeting was geweldig. Alles stond te dansen en zwaaien. Ze riepen dat we verkeerd voeren. We moesten naar Engeland. Indië: no good! We riepen terug "Over twee jaar!" De inlanders waren ook heel vriendelijk.

Op verschillende punten langs het kanaal lagen tussen station met er om heen een dorp. In een van de dorpen stonden een heleboel mensen langs de kant. Ze zwaaiden met de Nederlandse vlag. Dit was een ontroerend gezicht. De Nederlandse vlag ver van het moederland. De begroeting was ontzettend. Pakjes sigaretten en chocolade vlogen naar de wal als dank voor hun begroeting.

Om half zeven waren we het Suezkanaal uit. We wierpen het anker uit voor Suez. Waar we de nacht doorbrachten.

11 nov'45

Een volle week varen we nu al op de Indische oceaan. We zien niets dan water en lucht. Voor ontspanning wordt goed gezorgd. Elke week hebben we film en twee keer dansen. We zitten hier met achthonderd koppen. Hieronder zijn ook dames van de Nica de Marva. Verder II-6RI, I-8RI, I- II RI en de Jagers en dan nog Kon.Marine en Nica. Vanavond rond negen uur wordt er plotseling geroepen "Man over boord" Direct stampen de machines op volle toeren en de boot draait om. Door de microfoon komt het commando dat we ogenblikkelijk aan moesten treden voor appèl. Gelukkig wordt er niemand vermist. Iemand had waarschijnlijk aardigheid gehad om te roepen. Na een half uur varen we weer verder. Nog een nacht en we zien weer land.

13 nov'45

Het is 's morgens half zeven. Langzaam varen we de oorlogshaven Tricomalie binnen. Dit is gelegen op Ceylon. Hier gaan de eerste troepen aan wal. Het zijn de Marva's.

Na een droevig afscheid met de officieren gaan ze aan land. Wij weten nog steeds niet waar en wanneer we aan land gaan.

17 nov.'45

De boot ligt stil voor de kust van Malakka. Hier worden II RI, de Jagers en de Nica heren aan land gezet. Onder het spelen van het Wilhelmus varen de landingsschepen weg. II-6RI en de Marine zijn nu nog alleen op het grote schip.

19 nov'45

We zijn weer een eindje verder gevaren door de straat van Malakka. De tocht gaat nu maar langzaam. Wegens mijnengevaar hebben we om acht uur halt gehouden. Om twaalf uur komt de loods aan boord en varen we verder.

Nauwelijks gaat het schip op volle toeren of er wordt geroepen "Man over boord". Een jongen van de stafcompagnie van ons bataljon is overboord gesprongen. Direct stopte de boot. Een reddingsboot vliegt omlaag. Ondertussen gooien de jongens wel meer dan dertig reddingsgordels in zee, maar hij wil ze schijnbaar niet hebben, want hij zwemt rustig weg. Binnen drie minuten gaat de reddingsboot met een vaartje door het water en hebben ze hem spoedig opgepikt. Het is werkelijk verbazend snel hoe de bemanning klaar is voor de start. De jongen is van het laagste dek gesprongen, dat zeker nog zes meter boven water laag. Hij leed aan heimwee. Nu is hij opgenomen in het hospitaal en zal weer terug keren naar huis. Gelukkig heeft hij het er goed van af gebracht.

's Avonds om vijf uur komen we in de haven van Port Swettingham waar we de nacht doorbrengen. De laatste nacht, want morgen gaan we van boord.

20 nov'45

's Morgens om acht uur staan we aangetreden. Vol goede moed stappen we de landingsboot in. We kijken eens omhoog. "Oei, wat een hoogte." Het is net of we nu in een roeibootje zitten. Het schip vertrekt. Met een flinke vaart snelt het door het water. Na drie kwartier liggen we aan. We gaan aan land en vijf minuten later zitten we al in auto's en weer verder gaat het. Eindelijk na drie en twintig dagen zijn we dan aan land. De zon staat hoog boven ons hoofd en we voelen de felle stralen ervan. Voor het eerst zien we dan de kokosnoten en bananen groeien.

Wat een verschil. In Holland zijn ze onderhand al vergeten hoe ze er uit zien en hier groeien ze zomaar in het wild. De chauffeurs zijn Brits-Indische soldaten. Onderweg rijden we met onze wagen nog een inlander onderste boven. Dit is al een goed begin. Hij had een flink gat in zijn hoofd en been. Gelukkig leefde hij nog. Om drie uur komen we eindelijk op de plaats van bestemming.

Morib Beach. Foto: Carel Eversen.

Morib-Beach heet het. Het is een kamp. Twee stenen gebouwen en verder vier barakken door de Jappen gebouwd. Het ligt vlak aan zee. Met de warmte valt het best wel mee. We beginnen maar meteen met ons kwartier in orde te maken. Om negen uur kruipen we voor het eerst onder een muskietennet en slapen als een roos op de houten planken.

21 nov'45

De reveille doet ons wakker schrikken. We strekken onze stijve ledematen eens uit. Het is niet meegevallen om op harde vloer te slapen. De dienst wordt bekend gemaakt.

6.30 Appèl en pity (zwemmen)

7.30 eten

8.00-11.30 Corvee

12.30 eten

1.30-3.30 rust

3.00-3.30 wapeninspectie + pillen slikken

5.30 eten

Voor het eerst kunnen we weer eens lekker in de zee zwemmen. De corvee bestaat uit het maken van wegen en kanaaltjes voor het afvoer van het vele modder meten we eerst palen leggen en daar overheen ijzeren matten. 's Avonds om vijf uur hangen we onze klamboe weer op en trekken de lange broek aan. Dit is voor het malariagevaar. Om negen uur moeten we ons ten rusten begeven en slapen we weer op de harde vloer.

25 nov'45

We beginnen al wat te wennen aan het leven in de tropen. Vanavond moeten we op wacht. Met zestig man maar liefst. Volgens de officieren zijn Chinezen hier niet te vertrouwen. Voor het grootste gedeelte zijn het communisten. We staan 's nachts met dubbele posten. Twee uur lang. Dan denken we terug aan Holland waar we nog steeds niets van gehoord hebben. Hoe lang zullen we nog op de post moeten wachten?

26 nov'45

Om vijf uur is gelukkig de wacht afgelopen. We gaan vroeg naar bed, want we hebben een slapeloze nacht achter de rug. Om acht uur worden we wakker gemaakt. Er is post uit Nederland. We rennen de klamboe uit en springen(gat in bladzijde)De luitenant deelt de post.....De jongens zijn dolgelukkig. Voor twee jongens was er slecht nieuws. Een zijn vrouw en van de ander maakt het meisje het uit. Dit is een harde slag voor hen. Hier zo ver van Holland en dan zo iets.

1 dec'45

Heel vroeg in de morgen worden er schoten gelost. Een inlander op een ossenwagen geeft geen acht op het bevel om halt te houden en wordt zonder pardon neergeschoten door de wacht van de eerste compagnie. Het leven gaat hier nu zijn gewone gangetje. We zijn nog steeds bezig met het kamperdement in orde te maken. 's Avonds hebben we voor het eerst film. Het is een Engelse detective film. Jammer kunnen de meeste jongens hem niet volgen want er wordt heel veel Engels in gesproken..

5 dec'45

Het is nu St.Nicolaasavond. We zitten in de barak van het eerste en tweede peloton. Er is een primitief podium in elkaar getimmerd. De majoor heeft de leiding en doet het openingswoord. Dan komen er twee zwarte pieten op. Ze hebben een grote verrassing voor ons in de zak zitten. Post uit Nederland. Een gejuich gaat op. Vlug worden de brieven uitgedeeld. Onder de pauze krijgen we oliebroodjes -7- met chocolademelk. De avond was werkelijk prachtig. We sloten het met het zingen van 't Nederlandse Wilhelmus en een driewerf hoera voor onze koningin.

10 dec'45

Deze week is dan de training begonnen. We hebben weer schiet oefeningen gehad. Vandaag stond er velddienst op het programma."sectie in de aanval". Goed gecamoufleerd gingen we voorwaarts. We sprongen van boom tot boom. Soms liepen we tot ons middel in het water. Dan lag je weer languit in de modder. Toen de dienst geëindigd was zagen we er uit als varkens. Van boven tot onder vol met modder. Geen nood, want we waden met onze kleren en al door de zee. Zo was het vuil er gauw van af. We verkleden ons en vier uur later waren onze natte spullen weer droog.

Morrib Beach. De 'wasvrouwen' van 2-6RI. Tweede van links Harry van Heugten.

Foto Harry van Heugten. Verbindingsdienst 2-6RI

11 dec'45

De stemming onder de jongens is slecht. Verschillende hebben brieven gehad waarin moeders en vrouwen nog niet genoeg geld hebben gehad. Verder wordt er veel gekankerd op de dienst. Er wordt geklaagd dat ze geen tijd hebben om hun kleren te wassen en als laatste dat de Engelse ons niet naar Ned. Indië laten gaan.

14 dec'45

Vanavond hebben de onderofficieren het weer is begaaid. Ze hebben rum gehad en waren erg zat. Het was half twaalf toen ze op onze zaal kwamen. Maakten veel lawaai. Op het laatst stonden er een stuk of zes jongens rond hun heen. De sergeants deelden maar sigaren uit. Sommigen kregen er een stuk of vier. Na een half uur lawaai schoppen kregen ze hun eindelijk naar bed.

Daar werden nog wat van die ruwe moppen verteld. Dit waren nu onze sergeants. Goed voorbeeld doet goed volgen.

15 dec'45

Vanavond waren de jongens echt oproerig. De hele avond waren ze al bezig geweest met gekheid verkopen. Plotseling kwam de sergeant-majoor de kamer op stormen en schreeuwde dat we stil moesten zijn, want de andere jongens konden zo niet slapen. Maar ze gingen verder. Er vlogen schoenen door de zaal en op het laatst kwam het op vechten. Weer stormde de majoor de zaal op en schreeuwt dat als we niet ophouden we strafexercitie zouden krijgen.

Sommige jongens begonnen te grinniken. Toen de majoor weg was begon het weer opnieuw.

Vijf minuten later komt de majoor gevolgd door de sergeants de kamer opgestormd. "Aankleden en omhangen" Daar heb je het al, strafexercitie. Stil gaat het van mond tot mond, "blijven liggen". Niemand gaat eruit. De Majoor loopt langs de bedden en als een bezetenen trekt hij aan de klamboes. Maar niemand staat er op. Ze worden zo woedend, dat ze een jongen uit zijn bed trekken.

Ongelukkiger wijs had hij daar voor wat veel sterke drank gebruikt. Hij schopte met zijn voeten in het rond en schreeuwt "Ik ga er niet uit, al komt de grootmajoor en zijn kornuiten". Tenslotte komt er de wachtcommandant er aan te pas die door zijn rustige houding de zaak spoedig meester is, maar de jongens gaan er niet uit. Tenslotte worden de drie hoofddaders uit bed gehaald en krijgen de hele nacht dwangarbeid. Van de zaak wordt rapport opgemaakt. De jongen die gezegd had dat hij weigerde om uit bed te komen moet voor de krijgsraad komen.

In deze avond hebben de onderofficieren hun onmacht eens laten zien. Ze waren zeker bang, dat we hun zouden verraden wat ze gisteren zelf gedaan hadden.

17 dec'45

De wacht zit er weer op. We hebben ons weer wat opgefrist. Om zeven uur hebben we film. Dit is pas de tweede keer zolang als we hier zijn. Het is een leuke film. We hebben echt genoten.

18 dec'45

Vandaag is er een generaal en een kolonel op bezoek geweest. Het was generaal Ilgen en kolonel van der Waal van de KNIL. Hij vond de stemming en vaardigheid van II-6RI prachtig. Vandaag hebben we de eerste fotorollen kunnen kopen. Ze kosten maar liefst tien dollar.

Direct maken we de eerste foto's van de tropen. Op foto 3 staan van links naar rechts:sold. Salomé, korp. Lips, korp. van Wijmeren, serg. Michelsen, korp. Meulen, lieut. Nauta, sold. Van Esschoten en sold. Schaepkens. Dit is een mooie herinnering aan de tijd in Morib-beach. (foto helaas niet in dagboek).

19 dec'45

De stemming onder het regiment wordt steeds slechter. Sommige noemen het hier al Buchenwald. We mogen het kamp niet uit. Overdag moeten we de laatste tijd niets anders doen dan sloten graven. Er wordt daarover veel gekankerd. In de stafcompagnie is het op een schietpartij uitgelopen.

De korporaals hadden een grote mond tegen de soldaten. Ze dachten dat als strepen hebben alles mochten maar dat viel tegen. Er werd er met de sten onder gerammeld. Gelukkig gebeurde er geen ongelukken. De korporaals zingen nu daar wel deuntje lager.

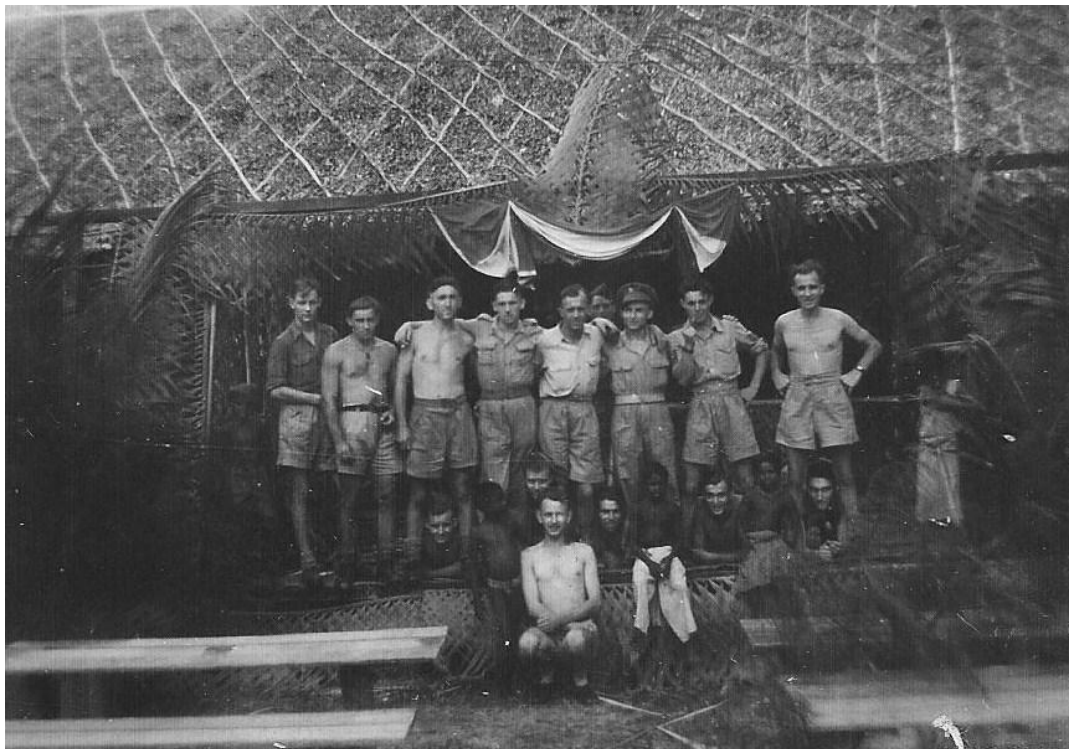
23 dec'45.

Het is Zondag en omdat we het kamp niet uit mogen, hebben ze voor vanmiddag maar een sportwedstrijd georganiseerd. In het begin hadden de meeste er niet veel zin in, maar toen we eenmaal bezig waren, kwam de stemming er in. Het ging sectiegewijs. Die sectie die het hoogste aantal punten haalden was winnaar en kreeg een kistje sigaren. We moesten hardlopen, hoog en ver springen, handgranaat werpen en brenloop. Als slot hadden we een estafette in pelotonsgevijs. Deze werd door ons peloton gewonnen. De eerste had onze sectie de eer om met de prijs te gaan slepen.

24 dec'45.

Het is daags voor Kerstmis. Vanavond hebben we een kerstrevue. Om zes uur begint het. We hebben een primitief podium in elkaar geslagen en de verlichting was een oude lamp met accu en een paar petroleum lampen. Als kerstboom hadden we wat opgeduikeld wat er heel veel op leek.

De rest werd opgeluisterd met palmbaren. Het eerste nummer was het zingen van het "Stille Nacht".

Kerstversiering Morib Beach. Foto Carel Eversen.

Onder de rust kregen we olieballen en vijgen met rum. De avond werd besloten met het Wilhelmus en een driewerf hoera voor onze koningin.

25 dec'45

Kerstmis. Dit is de eerste die we bij 6RI vieren en dan nog een kerstmis waar je overdag loopt te zweten. Wie had dat verleden jaar kunnen dromen. Om half zes hadden we reveille. Half zeven eten en om zeven uur aantreden. Om ongeveer acht uur stapten ons gehele bataljon in een dertigtal grote trucks om ons naar Klang te rijden waar wij het kerstfeest zullen vieren. De tocht duurt twee uur. De weg was zeer slecht en we schommelden van de ene naar de andere kant. Om tien uur kwamen we in Klang aan.

Hier stond een heel aardig missie kerkje waar we de gezongen heilige mis bijwoonden. Het kerkje was propvol. Ongeveer zeshonderd militairen. Dit was de eerste keer in de geschiedenis dat er zoveel blanken in het kerkje waren. Na de mis hadden we ontbijt bij de zusters. De tafels waren keurig gedekt. Hagelwitte tafellakens. Kop en schotels. Oh, het deed je weer goed om weer zo'n huiselijke sfeer om je heen te voelen. 's Middags mochten we het stadje in. Dit is een echt Chinees stadje. De winkeltjes stonken naar rotte vis. Om half vijf gingen we weer terug naar het kamp. We allen waren tevreden over deze mooie, onvergetelijke dag.

Kerkje Klang, foto div. 2-6RI-ers

31dec'45

De laatste dag van het jaar. Een jaar dat we eindige ver van ons vaderland. Het moreel van onze troep gaat de laatste dagen met grote schreden achteruit. Militairenoefening krijgen we niet meer. Vier dagen moesten we zand rijden of blikjes oprapen. Soms is het zo erg dat we die dingen tussen de mesthopen er uit moeten halen. Hier kruipen dan de maaïen en strontvliegen overheen. Dit is het werk van de Nederlandse soldaten op Malakka. De vijfde dag mogen we op wacht. Dit is vandaag ook weer het geval. We zullen dit jaar vieren op wacht. Hopelijk brengt 1946 ons weer terug naar het vaderland. We hebben orders gekregen dat het verboden is om twaalf uur te schieten.

Om 12 uur vielen er toch schoten, maar gelukkig niet door de wacht.

1 januari 1946. Morib beach. Foto: Francis van Heeswijck.

1 januari 1946

Het lawaai van de schoten sterft langzaam weg. Een nieuw jaar is begonnen. Een jaar van onzekerheid. Waar zullen we terecht komen. Het wordt al veel zekerder dat we naar Indië gaan. We zullen binnen kort gereorganiseerd worden. We worden dan Infanterie. Uitgerust met vijftien carriërs en pantserauto's. Maar dit alles ligt nog pas in de toekomst. We zullen moeten afwachten wat er van terecht komt.

7 januari 1946

Vandaag zijn er een sectie Schotse Hooglanders in ons gebouw gekomen. Waarschijnlijk blijven ze hier vier weken. Het zijn geschikte kerels. Verschillende van hen waren in Normandië geweest. Twee van hen hadden in Breda gevochten. Vanavond hebben we een revue van de tweede compagnie voor de vierde compagnie. Het was zeer leuk. Er waren verschillende goede spelers.

18 januari 1946

Maandag 14 januari zijn we met een zes-weekse jungletraining begonnen. Van 's morgens zes tot vijf minuten over twaalf en van half drie tot vijf uur. Eens in de week hebben we er nog een nachtoefening er bij. Nu zit er weer een goede stemming in de jongens. De wacht is nu terug gebracht op de sterkte van een peleton, zodat we nu niet zo dikwijls op wacht hoeven. Dinsdag hebben we een speedmars gehad. Zes miles in drie en veertig minuten op het heetst van de dag.

27 januari 1946

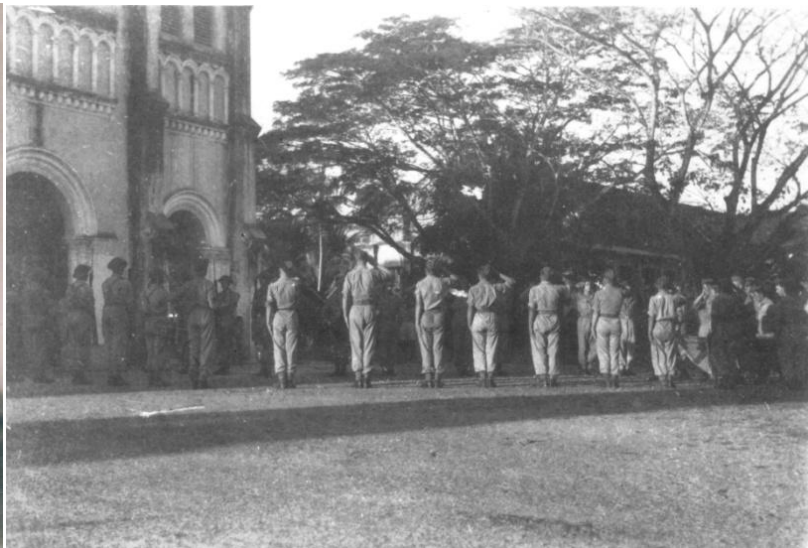
Vandaag is ons eerste slachtoffer gevallen. Om vier uur kwam het treurige bericht dat een van onze jongens vermoord was door onbekende daders. Hij had een steek gehad op zijn sleutelbeen en een in zijn strot. Wie de daders zijn is nog steeds een puzzel. De militaire politie is nu druk aan het rondneuzen. Zeer waarschijnlijk heeft hij een of andere streek uitgehaald. Het was al lomp van hem om zonder enig vuurwapen geheel alleen op stap te gaan. Morgen wordt hij al begraven. Hij is van het zelfde peloton als mij persoontje, daarom hebben we moeten oefenen tot half negen toe. De dodenmarsen en het vuren boven het graf.

28 januari 1946

Bij het ondergaan van de zon ging er een treurige stoet door Klang. De laatste hulde werd gebracht voor een gevallen kameraad. Langzaam ging het naar het kerkhof. Hier duizenden kilometers verwijderd van zijn ouders werd hij begraven. De laatste saluut schoten sterven weg in de schemering. De eerste van ons bataljon was begraven.

sold. A.F. van Weert
foto: Tiny van Bussel

Klang, 28 januari 1946 Begrafenis sold. van Weert
foto: Francis van Heeswijk

31 januari 1946

Nog steeds zitten we op Malakka en voor hoe lang, niemand weet het. Er gaan geruchten van naar Japan. Het is hier nu erg hommeles. De Chinezen zijn in staking gegaan, omdat vier van hun leiders door de Engelse gevangen gezet zijn. Daarbij komt nog dat de waterleiding stuk is. Nu zit het hele kamp zonder fatsoenlijk was water. Het drinkwater wordt nu met auto's aangevoerd.

6 februari

Vandaag kwam de uitslag van de moord op J. van Weert. De dader, een Maleier, heeft bekend. Hij is met zijn eigen dolk vermoord. De oorzaak was dat van Weert met de vrouw van de Maleier, wiens vrouw in verwachting was, een intieme omgang wou hebben. De Maleier is van Weert achterna gegaan en deze trok zijn dolk, maar de Maleier was hem te slim af en pakte zijn pols en wist die zo om te wringen dat de punt bij van Weert in zijn strot kwam.

17 febr.

Vandaag zijn alle kaderleden naar een cursus vertrokken. Nu zijn we dan wat vrijer. Alleen de compagnie commandanten zijn er nog. We begonnen deze avond al heel slecht. Om half tien moeten de lichten uit en dan moet alles stil zijn. Bij de 5e compagnie was het echter een leven als een oordeel. Daar hielden ze zgn. luchtalarm. De Engelse die in de bungalow er naast woonden hadden er schijnbaar last van en belde de groot-majoor op. Die trommelde de compagniescommandanten uit de'r bed en kwam toen met de wagen het kamp op. Ondertussen waren ze bij de 5e compagnie gaan slapen. De majoor kwam alle bungalows af en toen hij ook bij ons kwam waren er een paar juist een paar moppen aan het vertellen. Daar komt me ineens de majoor de trap op stormen en haalde ons alle onder de klamboe. We moesten alles omhangen en konden toen eerst een uur strafexercitie doen. Hardlopen, marcheren, rechts om keer en de hele duivelse boel. Daarna kregen we een velddienstje van een uur en toen mochten we weer naar bed. Ondertussen was het al weer half twee en kunnen er morgen om zes uur weer uit.

4 maart

Vandaag zijn er twee officieren beëdigd. Luitenant Walraven en Dokter Cordesius. Ze moesten de eed van trouw afleggen aan de koningin en vaderland. De plechtigheid werd opgeluisterd met een parade.

5 maart

Het is 's avonds zeven uur en juist komt het bericht dat we alles moeten inpakken, want we zullen spoedig vertrekken. Misschien dat we deze nacht nog vertrekken.

7 maart

Zoals gewoonlijk is het vertrek nog een beetje uitgesteld door onvoorziene omstandigheden. Maar nu zijn we dan officieel vertrekken. Om half twee hebben we ons rommeltje opgenomen en we stapten de wagen in. De tocht duurde een dik uur. Om ± drie uur kwamen te Port Dickson aan. Hier moesten we eerst op het voetbalveld om te gaan wachten op de afmars naar de kade. Hier ontmoetten we het 1e bataljon stoottroepen en het bataljon van de brigade waarmee we scheeps zouden gaan. Het was al donker toen we de kade opgingen. We moesten afhangen en konden daarna de landingsboot gaan laden met kisten, plunjezaken e.d. Toen we klaar waren konden we weer "ophangen" en de schuit in. Binnen tien minuten waren we bij het schip, de "Sommelsdijk" een Nederlandse vrachtboot. Hier kregen we een heel klein plekje aangewezen waar we konden slapen onder de blote hemel.

8 maart

Om zeven uur varen we uit. De bestemming is nog niet bekend. De zee is spiegelglad. De reis gaat erg vlot. 's Avonds passeren we de haven van Singapore, met zijn duizenden lichtjes.

10 maart

Nog steeds varen we op de spiegelgladde zee. Onze bestemming is bekend gemaakt. Het is Semarang op midden Java. Het leven op de boot is zeer goed. Wel zitten we wat krap, maar met een beetje goede wil is dat wel te verhelpen. We slapen in de open lucht. Vannacht hadden we pech, want het begon te regenen, maar we gooiden de gasjas over de dekens en sliepen weer verder.

12 maart.

Om een uur komen we in zicht van Semarang. Hier gooien we het anker uit en nu is het maar wachten tot de Engelse ons komen halen. In de stad zelf zien we elektrische licht branden. Dit is iets wat we drie maanden op Morib hebben moeten missen.

13 maart.

Om half twaalf gaan de eerste van de T-brigade aan land. Wij volgen om zes uur. Als we op de kade staan voelen we ons al direct thuis, grote emplacements. Hier zien we weer een stukje Nederlands grondgebied. De paratroepen en Airborn staan met hun wagens gereed. We rijden door brede straten en stoppen dan voor een weeshuis waar we uitstijgen en ons legeren. Na een uurtje liggen we al te slapen als een os om de klamboe en dromen van extremisten e.d.

Ingang Protestants Weeshuis Semarang. Foto: Jan Wijers.

14 maart

Om zeven uur is het reveille. Na het eten gaan we onze spullen goed leggen en het terrein en de locale worden terdege schoongemaakt. In ons gebouw hebben extremisten gelegen en toen ze de benen namen hebben ze menig ruitje laten sneuvelen. Het lichtnet hebben ze kapot geslagen, maar daar wordt nu weer hard aan gewerkt. 's Avonds om tien uur krijgen we bericht dat we ergens op post moeten, waar dat weten we nog niet. Binnen een kwartier zitten we in de wagen en rijden naar de haven waar we de goederen voor het bataljon moesten bewaken.

We vonden twee vishengels en al spoedig zaten we tussen de wachten door te vissen. We hadden geen wormpjes of deeg en deden er maar kaas aan, maar het scheen dat ze dat niet lustten, want we vingen niets. In de morgen uren vonden we nog een motor met zijspan, die we maar direct als eigendom van 6RI verklaarden. Zo krijgen we weer zo'n beetje de geest van de O.D. tijd terug.

15 maart.

Om half vijf staan we weer aangetreden voor de kazernewacht .

17 maart

Om half twee gaan we weer op patrouille. Dit is voor de meeste de eerste keer. Eerst gaan we naar het gebouw van justitie, waar we onze route op krijgen. We zijn met twee secties en een sectie Engelse, die ons in zullen wijden. Eerst gaan er drie man voorop, daarachter een sectie links en rechts v.d. straat en achter de eerste sectie de Engelse met een zendapparaat. Eerst liepen we langs het kanaal , dan langs de spoorlijn, waar we overvallen werden door een tropisch regentje. Gelukkig was er een huis in de buurt waar we schuilden. Na de bui trokken we weer verder. We doorzochten het station , maar vonden niets. Toen splitsten we en onderzochten de kampong door een omtrekkende beweging. Na een uur kwamen we terug op ons uitgangspunt en de thee die ze met de jeep gebracht hadden, deed ons goed. Na een half uur rust gingen we weer terug naar de brug waar we zonder enig incident aankwamen. Hier kregen we warm eten. Om negen uur trokken we de brug over. Ons doel was een huis dat drie kilometer buiten de eerste linie lag. Hier zouden we proberen de vijand te lokken en dan met man en macht er onder te rammelen. Zeer langzaam ging het voorwaarts. Om kwart voor twaalf kwamen we bij het aangegeven huis aan, war we in stelling gingen. We stonden steeds draadloos in verbinding met het hoofdkwartier. Het was volle maan en hadden goed zicht maar d'r kwam niets op dagen. Om zes uur vertrokken we.

We gingen dwars door het veld. De ene berg op de andere af. De modder zat zowat een decimeter onder onze zolen. Om half negen waren we weer terug bij de brug. We hadden de hele patrouille niets gezien. Toen we aankwamen stond de kok al met de thee klaar. In de kazerne wachtte hij met de pap en heerlijke koffie.

27 maart.

Vanmorgen om zes uur kwam ik maar eens van een nachtwachtje . Nadat ik gegeten had , kroop ik onder de wol, maar om kwart voor twaalf werd ik gemaakt en moest ik direct al spullen inpakken. We vertrokken met onze sectie in de middag. Onze bestemming is geheim. Er gaan geruchten van:"naar een vrouwenkamp". Maar de wagen stopte voor een doods, leeg station. Op het plein voor 't station stond een grote reclame van de Indonesiërs. Ook op de gevels en in de hallen stonden allerlei spreuken als:" Wij willen vrijheid" en "Indonesië voor de Indonesiërs" " Nederlanders gaar terug naar Nederland" Een rommeltje dat het daar was, overal lag het vol met papieren. We begonnen maar meteen met een lokaal in orde te maken voor de nacht. Wij veegden zowat een wagon vol met papier. Toen het donker werd, waren we klaar. De posten werden neergezet. De ene helft stond van 6 tot 12 de andere van 12 tot 6. Ons doel is om de waterleiding en watertoren van de spoorwegstation te bewaken. De nacht verliep zonder incident.

5 april

We hebben de boel al heel behoorlijk gemaakt. Drie lokalen zijn schoon. Bureaus en stoelen hebben we bij elkaar getrommeld. Vanavond krijgen we order om extra goed op onze hoede te zijn. We moeten den gehele nacht waker blijven maar er gebeurt niets.

16 april

We staan weer gepakt. We wachten op de aflossing. Nu twintig dagen opgesloten gezeten te hebben, krijgen we dan eindelijk rust. We gaan naar het gebouw van justitie, waar in de bezettingsstrijd de beruchte Kempei gezeten heeft. In de tijd dat we in het station gezeten hebben is er niets bijzonders gebeurd.

20 april

Vandaag is er weer een bataljon infanteristen aangekomen, nl. 7 RI, die hoofdzakelijk uit Amsterdammers bestaan. Ze kwamen recht uit Holland dat kon je tenminste wel zien ook. Ze hadden geen klamboes, er waren er bij die alleen een korte broek bezaten en dan nog enkele die geen hoofddekseel eigen waren. De africhting is in een woord gezegd "knudde". Hoe ze het in d'er hoofd halen om zoiets te sturen snap je niet, maar we zullen maar afwachten wat er van komt.

22 april

Goed begin is het halve werk. Ja, dat weten ze bij 7RI ook. Een jongen van 6RI van de stafcompagnie kwam voorbij de kazerne van 7RI en juist was er zo'n snuggere sergeant wiens geweer afging. Het schot gaat door het hoofd van de chauffeur. Gelukkig is het niet dodelijk. Het was juist boven zijn hersens.

25 april

7RI schiet zijn eigen officier van piket drie kogels door zijn maag. Hij is opgenomen in het ziekenhuis. Z'n toestand is hoopvol.

27 april

Weer staan we gepakt en gezakt. We gaan weer naar de posten nu op de brug. De tijd vliegt zo aardig om. Nu eens hier veertien dagen en dan weer eens daar.

6 mei 1946

De tijd aan de brug is weer voorbij en we gaan nu als bewaking naar de gevangenis "Boeloe".

Als we zo eens terug kijken naar de tijd dat we de brug hebben moeten bewaken kunnen we niets anders zeggen dan dat het een gezellige tijd is geweest. We lagen er met een peloton. Die dienst was verdeeld in drie dagen. De eerste sectie had van 's morgens zes tot 's avonds zes controle dienst. Ze moesten alles wat over de brug kwam na zoeken of ze geen contrabande en wapens bij der hadden. De tweede sectie had 's avonds stellingen wacht aan de brug zelf en de derde sectie had overdag patrouille lopen op de weg naar het vliegveld en 's avonds bewaking van de slaapkamers. De eerste sectie mocht dan 's avonds de stad in.

Maar later werden alle detachementen geconsigneerd en mochten we dus niet meer weg. We kwamen er geen eten te kort en eieren dat we gegeten hebben. Als je controle had kwamen er 's morgens altijd vrouwen met manden vol eieren en sinaasappelen, die ze op de pasar verkochten. We namen er dan altijd een paar uit. Zo hadden we 's avonds dan een aardig portie. Een keer heb ik het geluk gehad dat er een man voorbij kwam met een mand vol tomaten. Nu daar heb ik heerlijk mijn portie van op.

Boeloegevangenis Semarang. 3^e Cie

v.l.n.r. staand H.Ties, J.Kanters, J. van Haaren, P. van Vernrooij, J. de Renet, luit, ?

Zittend M.v.d. Wetering, G.J.J. Dejong, Beekers. Foto: M. v.d. Wetering

20 mei.

De tijd op de Boeloe is weer voorbij en vertrekken weer naar de kazerne, het gebouw van justitie, waar onder de bezettingstijd de beruchte Kempei zetelde. Op Boeloe hebben we een leventje gehad als een prins. We sliepen met twee man in een kamertje. Onze sterkte was 14 man. We hadden knechtjes volop. We behoefde niets meer toen dan ons geweer schoon te maken en in de brandgangen op wacht te zitten. Er waren verschillende soort van gevangenen. Rampokkers, die mochten onder toezicht in en buiten de gevangenis werken. Moordenaars en extremisten die altijd opgesloten zaten en dan nog de vrouwelijke nl. de nachtvindertjes. Dat waren vrouwen of meisjes die zich na acht uur 's avonds nog alleen op straat bevonden. Zij krijgen meestal een dag of vier en worden dan weer losgelaten.

30 mei

We zitten nog steeds op de kazerne drie maal in de week op wacht en de rest iedere avond vrij. Vanavond om half negen zaten we rondom de radio geschaard om naar de uitzending van de voetbalmatch Nederland-België te luisteren. Het doet je goed als je weer een stem hoort waar misschien vader en moeder ook naar luisteren. Het wordt gespeeld in het stadion in Antwerpen en de uitslag is 2-2.

4 juni .

Vandaag heeft de T-brigade weer een goede slag geslagen door alle civil police op te pakken. Om negen uur werden alle politiebureaus omsingeld en allen gearresteerd en de hele boel in beslag genomen. Tegelijk reden er wagens uit die alle verkeerspolitie van de straat op pikten.

Men had al een hele poos geleden vermoeden dat de Maleische politie niet te vertrouwen was en had hun toen stiekem beschaduwd en zo kreeg men zo langzaam aan bewijsmateriaal in handen dat het zo was. Vandaag is dan de grote dag gekomen dat 600c.pers opgepakt werden. Op de bureaus werden papieren gevonden die getuigde van een plan om de stad van binnen af aan te vallen. Er werden tekeningen gevonden van onze stellingen en kisten met munitie en handgranaten. Nu zitten de heren te brommen achter het prikkeldraad over hun mislukte trouw aan de "merdekka"

7 juni

We vertrekken naar het vliegveld voor een maand met de gehele compagnie. De taak is het vliegveld te bewaken en af en toe polshoogte te gaan nemen waar de extremisten zitten. De indeling is zo. Het eerste peloton op patrouille, het tweede is reservepatrouille en het derde is op wacht. Zo wisselt dat iedere dag. De troep die van wacht komt is 's avonds vrij en mag naar de stad. Zodoende zijn er altijd twee pelotons aanwezig.

12 juni

We zitten nog steeds op het vliegveld. Het is hier een drukkende boel. Tot 's middags drie uur is het er een komen en gaan van vliegtuigen. We zijn nu in de periode van het uitleveren van geïnterneerden uit het binnenland. Zowat 500 man komen er dagelijks per vliegtuig van Solo en andere streken naar Semarang. Als ze uitstappen is het eerste wat je hoort "Oh, de Nederlandse vlag, dat is de eerste in vijf jaar tijd die we zien".

Staande naast de machine krijgen ze eerst een kop mokka-koffie en een boterham. Dan gaan ze de trucks op en worden naar het stenen gebouw gebracht. Daar kunnen ze een kwartiertje uitrusten om van hun reis te bekomen. Ondertussen een boterham etende en voor de grote een sigaretje en de kleine een stuk chocolade. Als de tijd van rust om is gaan ze naar de stad waar ze in een school ondergebracht worden, wachtende tot dat ze zaterdag naar Batavia gaan per schip.

20 juni

Het is 's morgens zes uur. De sergeant v / d week loop alle tenten af en de hele boel wordt gewekt. We wrijven onze slaap eens uit de ogen. Brr, wat is het koud. Een rilling gaat door je lichaam. Ja, de tropische nachten brengen je er toe om twee dekens over je heen te slaan om niet door haar wrede kilte in je slaap gestoord te worden. Gelukkig heeft djongos gisterenavond al een bak water klaargezet. Dus hoeven we niet zover te lopen om ons te wassen.

Om zeven uur staan we aangetreden gepakt en gezakt. We staan klaar om een verkenning uit te oefenen. De zon staat al hoog aan de hemel en haar stralen verdrijven al de kilte van de nacht. We vertrekken. Eerst worden we met de wagens een eind weg gebracht. We stappen uit en nemen stelling totdat de drie inch mortieren en hun beschermingssectie opgesteld zijn. We trekken verder. De eerste sectie voorop dan de tweede en derde. Drie verkenners lopen dan de spits. Zowat met tussenruimte van vijf meter. Dan weer met een meter op vijftien daarachter de sectie weer met $\pm$ vijf meter afstand. Het terrein is moeilijk, erg heuvelachtig. Scherp steekt de Oengaran af tegen de gele en groene hellingen waar wij ons in voort bewegen. We kunnen het geboomte zien staan op het geweldige grijze massief. Onwillekeurig voel je je heel nietig tegenover deze geweldige natuur. Maar al die schoonheid vervliegt door het oorlogsgeweld.

Uit deze prachtige natuur dreigt de dood voor de Blanda's uit elk bosje, elk heuveltje tot zelfs uit iedere kruin van een boom. Als een arend spieden we in het rond en houden alles in de gaten. Vooral de kruinen v.d. bomen want snipers is een dagelijkse ontmoeting voor een patrouille. We zijn tot de tanden toe bewapend. Het zweet druipt al over je gezicht onder deze zware last. We lopen nu al een uur en eindelijk zien we de heuvel waar we onze verkenning moeten beginnen. Ons doel is de kampong die achter die heuvel op om te kijken of alles veilig is. Na een poos wordt gemeld "niets gezien". De radio sets roept: "Hallo Dirk I, hallo Dirk I, over". Prompt komt het antwoord: "Hallo Dirk II, hallo Dirk II, Dirk II over". En Dirk II zend nu: "Hallo Dirk I, punt zoveel en zoveel geobserveerd, niets gezien. Dirk I over".

Foto: J.Counet

Toch een pracht iets, zo'n radio sets. Je hebt steeds verbinding met je commandant. De boel is dan geobserveerd en langzaam kruipt de eerste sectie omhoog om zich bij de verkenners aan te sluiten. Zij moeten dan de kampong onder vuur houden en wij moeten rond de berg de kampong in. Pats, droog klink een karabijnschot, pats, pats, pats, pats, nog vier. Alles ligt tegen de grond. Weer komen er vijf van die venijnige korte schoten. Je eerste gedachten is: "Ze schieten op mij, neen toch niet, want ik hoor ze niet fluiten"

Later horen we dat ze voor de sectie waren die de helling beklommen had. We moesten nu gedekt verder om in het dal te kunnen komen. Spoedig lagen we tegen een lage heuvelwand en spiedden door de bosjes het dal in. Weer brak er een hel los. Van alle kanten spetten de kogels rond om hen. Pst, pst, floten de kogels boven je hoofd. Langzaam ratelde de Ficker. Plots stilte. Wij observeerde maar zagen niets.. Toen kwam er bevel: "bren vuur stoten door de kruinen v.d . bomen". Prompt daarop ratelde naast me de Bren. Honderdvoudig klonk het terug tegen de bergwand. Brrrrrt, brrrrrt, weer een stoot. Stoppen met vuren, observeren "spsiep, spsiep, daar floten mortiergranaten. Natuurlijk, die hadden allang een radio bericht gehad, maar waarom schieten die stommerds dan geen stuk of dertig granaten op de kampong af. Zonder steun van de mortieren komen we er nooit door. Daar komt de sergeant aan. Zacht vragen we hem waar het mortievuur blijft.

"De verbinding is verbroken, batterijen leeg" is zijn antwoord. Het bonst door mijn hoofd. Verbinding verbroken, dus zonder steun van achteren. Oh, die vervloekte verbinding. Hier en daar hoor je een half onderdrukte vloek over de lege batterijen. We krijgen bericht om langzaam voorwaarts de helling af te gaan. "Onmogelijk, daar is geen dekking en we liggen onder mitrailleurvuur", roep de korporaal. "Dan geven allen vuur op het dal en dan terugtrekken" Knal, knal, mijn oren suizen er van. Dan is het weer stil en met een hortsprongetje sta ik veilig en wel achter de heuvel. Alles is nog stil. We gaan terug. Onze sectie voorop. Eerst de eerste verkenner dan ik als tweede verkenner en de derde en daarachter de sectie.

We lopen vlug, al onze zenuwen gespannen. We verwachtten nog vuur in het dal dat we persé moeten passeren als we terug willen. He gelukkig. Ik heb al twee honderd meter van het dal afgelegd en nog geen schot gevallen. Dan ineens pst, pst, vliegen de mitrailleurkogels rond ons heen. Pats daar liggen we tegen de grond. Echter zonder denken. De kogels slaan voor achter en opzij van me in. Ik knijp me in mijn pols, ja ik leef nog. Zo vlug mogelijk hieruit, vliegt het door mijn gedachten. Ik neem mijn sten en spring op. Ren tien meter alsof de duivel achter mijn hielen zit en laat me weer vallen. Pats, pats, knallen de karabijntjes. Maar ik ze te vlug af. Zo neem ik nog een sprongetje of vijf tot ik haast holderdebolder in een twee meter diepe greppel rolt. Eindelijk zit ik dan veilig. Ik kijk nog eens rond. Nog twintig meter en ik zit achter de heuvel en buiten het vijandelijk schootsveld. IJzig koud is het zweet op mijn lichaam. Langzaam kom ik weer tot mijn zelf. "Waar zijn de andere jongens. Zullen er gewonden zijn of misschien doden". Ha de eerste verkenner ligt nog voor me. Heeft gelukkig ook een goede dekking. Nu eens kijken waar de overigen zijn. Ha, daar zie ik de derde verkenner zowat 100 meter links van me, meer kan ik niet zien. Hoelang we hier in dekking gelegen hebben weet ik niet. Het leek wel een eeuwigheid. Eindelijk krijgen we het commando "verder terug". Onze brens beginnen te vuren en wij springen op en gaan in een vlug tempo terug. De afstand naar de veilige steile heuvelkant lijkt wel een kilometer ver, maar het schijnt dat we in zo'n moment slecht kunnen schatten. Spoedig verdwijnt de eerste verkenner achter de veilige helling op de voet gevolgd door mijn persootje. We houden halt na eerst even de boel hier geobserveerd te hebben. We zijn nu buiten het schootsveld. Daar komt de 3e verkenner al aan en de rest van de sectie. Nu gaan we weer verder terug. We lopen vlug, maar krijgen bericht wat langzamer te lopen, aangezien de eerste sectie tweehonderd meter achter is. Af en toe horen we achter ons nog een schot. Tot het dan eindelijk weer stil is. We volgen nu weer het pad maar voor de grote weg slaan we af door de kampong omdat we mortiervuur op de weg verwachten. De kampong is onbewoond. Weelderig groeit hier het onkruid, zodat we met veel moeite en schrammetjes er door komen. Eindelijk zijn we dan op de grote weg bij onze mortieren, waar we op het juiste moment geen verbinding mee hadden. Hier staan de wagens gereed, zodat we in kunnen stappen en dan met een vaartje terug naar het kamp. Zo eindigde deze patrouille zonder verliezen maar met veel zweet. 's Avonds horen de mensen door de radio "Wederzijdse schermutselingen" Jammer dat ze niet weten wat dat wil zeggen.

22 juni 1946

De eerste gewonden van de T-Brigade vertrekken naar huis. Drie die op een brancard liggen en vier die rond strompelen. Daar heb je onze aalmoezenier, die het ongeluk had om met de jeep op een mijn te rijden, wat hem niet goed beviel. Nu is hij alweer zover opgeknapt dat hij naar Nederland vervoerd kan worden. Daar wordt hij weer opnieuw geopereerd.

Dan heb je sold. Bisschop, die een schot door zijn knie kreeg en die op het nippertje aan nog beter is geworden d.w.z. behalve dat hij nu een stijve knie heeft. Verder heb je er met het hoofd in verband een ander zijn been. Neen, als je dat ziet denk je: "Laat me wat moeten wachten en dan gezond naar huis".

29 juni

De verjaardag v.d. prins. 's Morgens een grote parade op de Bodjong, die werkelijk af is. 's Avonds bezopen soldaten strompelen op de Bodjong of vechten in de kantine.

*Parade Bodjong ter gelegenheid van verjaardag Prins Bernhard. Op de wagens 2-6RI.
foto: Koos de Ruijter*

4 juli

Om half elf "de taptoe" was juist geblazen, vielen er enige vijandelijke mortiergranaten ± 300 meter van onze tenten, op de startbaan. We konden de mondingvlam zien. Direct werd een snelvuur terug gegeven waarop de vijandelijke mortier zweeg.

5 juli 1946

Vanmorgen is er een patrouille van ons bestaande uit 26 man slaags geraakt met een 200 stuks extremisten. De vijand was volkomen verrast, waar onze jongens gebruik van maakte om er ruim dertig dood te schieten in kampong Phrakah $\pm$ drie km v.h. vliegveld. Toen moesten onze jongens hals over kop terug. Zonder verliezen kwamen ze op het vliegveld aan met een buit van 3 karabijnen, een paar handgranaten, een ransel, drie paar nieuwe schoenen en waardevolle papieren. Aan de Mitchel werd de positie opgegeven en deze steeg op. Hij dook vijf maal op het aangegeven punt en spuwde uit zes mitrailleurs zijn moordend vuur. Hevige rookwolken stegen op en een ontploffing volgde, waarschijnlijk een mortieropslagplaats. Verder was alles weer rustig.

6 juli 1946

Twee pelotons zijn weer naar Phrakah geweest, maar jammer was er geen muis meer te zien.

7 juli 1946

Vanmorgen zijn we weer vertrokken naar de stad en wel weer in het paleis van justitie. Ik bof erg met de liggen. Met twee man op een kamertje. 's Middags werd mijn kamergenoot ziek en moest toen naar het ziekenzaaltje zodoende dat ik nu rijk alleen heb.

10 juli 1946

Om elf uur krijgen we een droevig bericht door. Kapitein Veldman van de stafsectie en luit. Fick van de Intellegens zijn deze morgen gesneuveld. Ze waren met de Mitchell meegevlogen om te gaan verkennen. De extremisten schoten met Fickinger en doorzeefden de kapitein en Luit, die in het midden zaten. De Kapt. Was op slag dood. Terwijl de luit. nog een poosje geleefd heeft. De vliegenier had van het hele geval niets gemerkt en vloog nog rustig rond. Toen hij geland was kwam hij pas tot de droevige ontdekking van het ongeluk. Het waren twee van de beste officieren en een van de weinige die zich niet ophielden met de vrouwen van dit verderfelijke land. Vanmiddag om vier uur worden ze al begraven. God geve hen de eeuwige rust.

13 juli 1946

Vandaag is het weer een rouwdag voor 6RI en bijzonder voor onze compagnie. Bij de actie die de gehele compagnie deed naar kampong, waar we met ons peloton den 20e juni terug hadden moeten trekken. De plannen werden volbracht. Nu ligt de kampong in as. Echter waren er verliezen onzer zijds n.l. door een granaat een dode, soldaat v. Pol en twee gewonden, sold.Hendriks en sold. Veldhuijzen alle van het tweede peloton. Vanmiddag om half vijf wordt hij met militaire eer begraven.

Begravenis Theo v.Pol. foto: Sjaak Niessen.

14 juli 1946

Vandaag hebben alle bataljons van de T-brigade aanvulling gehad. Het zijn jongens van 9 RI. Ook in onze compagnie zijn er een stel bij. Ze zien er zeer gezond uit. Als je ze met onze vergelijkt zie je wel het verschil pas. Zij met rode bolle gezichten en die van ons wat mager en geelachtig gekleurd v.d. malariapillen. Ze komen recht uit Nederland en kunnen nog niet zo erg veel van de velddienst

29 juli

Nog steeds is er aan het front niets verandert. Wel worden er nu veel patrouilles gelopen en zijn de extremisten een flink stuk teruggetrokken, doch ons gebied rond de stad is nog altijd even groot. Alleen behoeven we nu geen aanval v.d. extremisten te verwachten. In de stad is alles heel rustig. Van de maand heeft er nog geen enkele bijzonder incident zich voorgedaan

1 augustus 1946

De nieuwe maand is begonnen. Het is een speciale maand de z.g. vaste maand van de mohammedanen. Ze zijn in mening dat als ze deze maand sterven ze recht naar de hemel gaan. Ze mogen vanaf 's nachts twee uur tot 's avonds zes uur niet eten en drinken. Maar toch geloof ik dat er niet veel Javanen zijn er zich aan storen.

4 aug'46

Om vijf uur wordt er groot alarm gemaakt. De extremisten deden een grote aanval op de stad en het vliegveld. De artillerie stond al te blaffen en dit duurde tot 's middags twee uur. De aanval op het vliegveld is zeer hevig. Eerst vallen er vijandelijke granaten en dan beginnen de extremisten op 1000 meter afstand te attaqueren onder de kracht van "Mardeka" Deze zijn gewapend met brens, geweren, fickers en vele met bamboe spitsen. Onze brens rammelen er verwoed onder de 3inch mortieren doen hun moordend werk goed. Een van ons krijgt een schot door zijn hersens en is op slag dood. De Mitchell begin al te starten en stijgt met spoed op. Hij mitrilleert er flink op los. Maar na een kwartier moet hij landen omdat ze iets lek geschoten hebben. Vlug wordt het gerepareerd. Ze stijgen weer op maar spoedig moeten ze weer landen wegens een lek in de benzineleiding. Materiaal om het te maken is er niet. Ze doen het maar met een bamboehoutje. Ze starten weer. De piloot weet haast zeker dat ze niet meer zullen terug keren, maar hij zegt dat het noodzakelijk is voor de jongens. Nog een half uur brengt hij de vijand zware verliezen toe. Dan als een steen valt hij uit de lucht. Een steekvlam schiet uit de grond. Snel gaat er een reddingspatrouille heen, maar het is te laat. Zes verkoolde lijen is al wat ze mee terug brengen. Maar de aanval is afgeslagen. Ook bij de Gombel en Thjandi loopt het op een eindje. Met bloedige verliezen druipen ze af. Ze verloren in totaal 80 man. Wij negen.

11 aug.'46

Weer is het zondag en weer krijgen we een aanval. Bij Thjandi zijn ze 's nachts de rivier overgestoken. Maar na drie uur strijd zijn ze weer verdreven en zelfs 10 km achtervolgd. Dit kost de vijand 54 doden. Wij hadden slechts vier gewonden.

15 aug.

Vandaag vertrekken we naar het vliegveld. De dienst is er heel zwaar geworden en nu moeten we om de veertien dagen aflossen. Het is hier nu net een Siegfriedlinie overal loopgraven en kazematten, prikkeldraad en mijnen. Laat ze nu maar komen. Ook liggen er nu oorlogsschepen in de buurt die ze herhaaldelijk bestoken.

17 aug'46

Eén jarig bestaan van de Merdeka, maar we merken er hier niets van. Het is heel rustig.

20 aug'46

Haast iedere nacht springt er een mijn maar dat komt van de honden die er op lopen. Nog steeds hebben we geen extremisten gezien en zelfs nog geen granaat horen vallen

(Helaas eindigt hier het dagboek. Cor Farla raakte op ernstig gewond en werd terug naar Nederland getransporteerd. red)

Uit Zomaar wat herinneringen uit het dagboek ltn. Verhulst:

"2 september 1946: "Ik hoor zojuist dat Ferd Nota een ernstig motorongeluk heeft gehad. Hij schijnt door een militaire tankwagen te zijn aangereden. Ferd heeft een smerige voetwond en kneuzingen. Zijn oppasser, Cor Farla uit Breda, is er nog ernstiger aan toe en het ziet er naar uit dat een onderbeen geamputeerd moet worden. Beiden zijn opgenomen in het Elisabethziekenhuis."

Tekst: Originele tekst uit handgeschreven dagboek van Cor Farla.

Foto's: van diverse 2-6RI-ers toegevoegd uit archief Sepatoe Roesak

Lay-out: Marianne Pragt-Lankhuizen, oktober 2017

